

Lubomír Stanček

Iba Boh nepotrebuje nič, aby urobil zázrak

(Jn 9,1-41)

Drahí bratia a sestry! Každý umelec, ktorý chce vytvoriť nejaké umelecké dielo, potrebuje k tomu materiál a nástroje. Pán rezbár Bača, ktorý v kostole v Rajci urobil niektoré drevorezby, potreboval k tomu drevo, dláto, ale aj talent, ktorý dostal. Maliar, ktorý maľoval tento obraz, potreboval na vytvorenie obrazu plátno, farby, štetce a taktiež talent na maľovanie. Keď sa pozrieme na tieto umelecké diela, povieme, že sú krásne a hodnotné, vytvorené umelcom, ktorý dostal dar talentov od Boha.

A čo môžeme povedať o Ježišovi, ktorý nepotrebuje na vytvorenie umeleckého diela slepého človeka a hlinu?

Môžeme povedať, že je to umelecké dielo vytvorené umelcom, ktorý má talenty od Boha. Nie je to zázrak samotného Boha? Vytvoriť umelecké dielo vyplýva z daru umelca, ale urobiť zázrak vyplýva zo samotnej podstaty Boha. Tu Ježiš ukázal, že je Božím synom. Čo sa vlastne stalo? Príbeh sa odohráva v Jeruzaleme koncom septembra alebo začiatkom októbra, keď Židia slávia jeden zo svojich najväčších sviatkov – Sviatok stánkov. Aj Ježiš prišiel zo severu Palestíny, z Galiley, aby slávil v hlavnom meste Jeruzaleme tento sviatok. Avšak okrem slávnosti začína v chráme a na okolí ohlasovať učenie, ktoré je v rozpore s oficiálnym učením Židov. Začína hovoriť o sebe, že je „prameň živej vody“ a „svetlo sveta“. Učí a vykladá v chráme Mojžišov zákon, ale vysvetľuje ho pre určitých ľudí neprijateľným spôsobom. Robí sa väčším, ako je Mojžiš a Abrahám, ba dokonca sa vyhlasuje za Boha. Ako mohol vyzeráť Ježiš v očiach ľudí na tejto slávnosti? Ako blázon. Neprijali ho, ba ešte viac sa mu smiali. Možno mu už neverili ani učenici, veď hovorí len slová, ktoré sa dobre počúvajú, a dôkaz žiaden. Možno niektorí ostali s ním len zo solidarity, lebo zo skúseností vedia, že keď je človeku ťažko, treba pri ňom ostať. Možno kráčajú ticho po zaprášených uliciach Jeruzalema, alebo rozprávajú od vecí, aby nebolo trápne ticho. A zrazu je pred ním materiál na vytvorenie umeleckého diela, ktoré sa bude volať zázrak. Vidí slepého od narodenia. Mohol ho uzdraviť hneď, ale učenici by znova mohli pochybovať, preto potrebuje urobiť niečo, čo by videli. Napľuje do hliny, urobí blato, nalepí ho chorému na oči a posielajú ho umyť sa do rybníka Siloe. Učenici si zaiste mysleli, že čo to zase stvára, zas to bude len na smiech. Ale nebolo. Vytvorila sa z toho taká zápleтка, že spôsobila vylúčenie kedysi chorého zo spoločenstva Židov – pre slovo, ktoré už nemusel hovoriť Ježiš Židom, ale chorý začal hovoriť o Ježišovi: „Je prorok.“ Tak isto umelec o sebe môže hovoriť, že je umelcom, koľko chce, aj tak mu nikto nebude veriť, pokiaľ o tom nesvedčí jeho dielo. Ježiš v tej

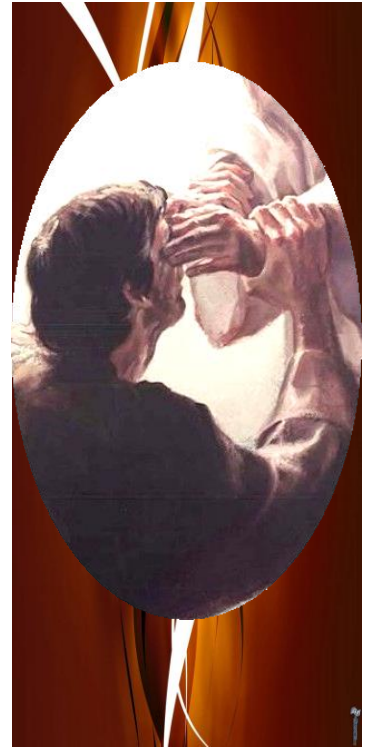
chvíli mohol byť priam hrdý na to, čo urobil, tak ako umelec, ktorý je hrdý na svoje dielo.

Uvedomujeme si, bratia a sestry, tú skutočnosť, že každý z nás je umelcom? Každý z nás dostal talenty, aby vytvoril umelecké dielo svojho života. Niektorí viac, iní možno menej. O čom hovorí moja životná práca? Kým som? Ježiš potvrdil svoje slová skutkom. Čím potvrdzujem svoje slová ja? Skutkom? Neostávam len pri slovách? Slov už bolo dosť, nebolo by už načase, aby som začal robiť aj skutky? Ja nie som len umelcom, ktorý vytvára umelecké dielo svojho života, ja som aj materiálom v Božích rukách. Nezapúdam mnohokrát na to, že som síce umelcom, ale zároveň aj materiálom? Možno som chorý, mám problémy v živote, zdá sa mi, že to už nezvládnem, tak ako chorý z dnešného evanjelia, ktorý možno aj nadával a preklínal chvíľu, keď sa narodil. No nezabúdam na to, že som aj umeleckým dielom? Či neprišiel Ježiš už veľakrát aj do môjho života a neurobil zázrak? Stačí si len spomenúť! A ak ešte neprišiel, nie je na ceste?

Osobne poznám jedného starého pilota, ktorý zobral rolu umelca svojho života veľmi vážne. A ako dobrý umelec sa snažil vytvoriť pekné umelecké dielo. Za totality kvôli kariére vstúpil do strany a začal prednášať na vysokej škole v Bratislave. Navonok síce nenapádal náboženstvo, ale vo vnútri voči Bohu oslepol. Navonok bol vidiaci, no videl len seba, vo vnútri nevidel nikoho, bol úplne slepý. Chodil v modernom oblečení a mal luxusné auto, ale vo vnútri žobral. Po určitom čase začal dávať vnútornú slepotu navonok tým, že sa začal vysmievať Bohu, začal otvorený boj proti náboženstvu. Keď videl na študentovi nejaký znak viery alebo nábožnosti, dával to patrične aj pocítiť a skúšky u neho študenti robili aj na päťkrát. V tejto slepote nevidel, že Boh sa približoval, aby ho uzdravil. A Boh ho začal uzdravovať ťažkou chorobou. Keď prišiel na lekársku prehliadku, našli mu nádor. Jeho si vtedy od základu zmenil. Aj keď začiatky šli s preklínaním, Boh nepovolil a materiál rozpracovával. Začal sa modliť. Sľúbil Bohu, že odíde zo strany a každý deň bude chodiť do kostola, že bude pomáhať ako sa len dá. Boh ho uzdravil a nádor sa stratil. Odišiel zo strany a začal praktizovať vieru. Dôsledky nenechali na seba dlho čakať: vyhodiť ho z univerzity. Našiel si prácu pri filme. Začal pašovať náboženské filmy a literatúru a brojil proti filmom s protináboženskou tematikou. Napokon sa dostal do väzenia. Navonok sa dostal na žobrácku palicu, ale vnútorne bol uzdravený.

Aj my môžeme vidieť a obdivovať umelecké diela vyhotovené rukou umelca, ktorý dostal talent od Boha, ale zázraky vo vnútri človeka robí Boh, lebo my sme materiálom v jeho ruke.

Amen.

*Ježišu Kriste, pravdy jas,
nech zmizne temno hriechov
z nás,
nech svetlo čnosti príde k nám,
keď zas deň dávaš krajinám.*

*Čas milostivý dávaš nám;
nech kajúcnosť je nábožná.
Obráť nás, Bože láskavý,
nech milosť hriešnych uzdraví.*

*Daj konať pravé pokánie,
ono nám viny odvanie
a darom tvojej milosti
vstaneme z našej hriešnosti.*

*Už je deň, slnko vychádza,
k rozkvetu všetko privádza;
nech naše srdce zahreje
lúč milosti a nádeje.*

*Nech celé tvorstvo korí sa
tebe, láskavá Trojica;
my, obnovení milosťou,
spievajme pieseň s radosťou.
Amen.*

Skúmaj moje srdce

Ž 17,3.10: *Skúmaj moje srdce i v noci ma navštív, skúšaj ma ohňom a nenájdeš vo mne nepravosť... Obkľučujú ma nepriatelia, zatvárajú si bezcitné srdcia, ich ústa spupne hovoria.*

Môj láskavý Bože, ako je dobre, že len čo vstanem, môžem na teba myslieť, s tebou sa zhovárať, k tebe sa modliť. Ďakujem ti za milosť, že smiem byť s tebou a pred tebou otvárať svoje srdce. Viem, že nič tak nepotrebujem ako hlboké, osobné a dôverné spoločenstvo s tebou. Verím v silu a uzdravujúcu moc osobného spojenia s tebou.

Áno, môj Bože, ako je dobre, že si tu. A hoci okolo seba stretám bezcitné srdcia nielen u tých, čo si hovoria, že sú mojimi nepriateľmi, predsa som rád, že sa môžem k tebe obrátiť a čerpať dôveru i silu kráčať cestou, ktorú mi ukazuješ. So žalmistom ťa prosím:

Skúmaj moje srdce. Týmito slovami chcem vyznať:

Usilujem sa pravdivo a s čistým srdcom žiť svoj život. Všetci si, záleží mi na tom, aby som bezúhonne kráčal cestou života aj uprostred nepochopenia, neprijatia a toľkých posmešných rečí.

Môj Bože, ty si prameňom mojej dôvery a pokoja, nádeje a odhodlania aj v najťažších chvíľach života. Si mojou silou, mojím útočiskom, mojou istotou a mojím uzdravením. Sám sa môžem odvolať iba na svoje srdce, preto aj ja hovorím: Skúmaj moje srdce. Nenájdeš v ňom nepravosť, ale túžbu po úprimnosti a pravdivosti.

Na jednej strane vnímam, aké je ťažké a zraňujúce, keď stretám nelásku, neúctu, a to nielen k svojej osobe, ale i k druhým, a najmä k tvojmu slovu, k tvojmu evanjeliu a k tvojej Cirkvi. Vtedy sa pýtam: Bože, aký duch sa nás to zmocňuje?

Neraz počúvam, čítam nelichotivé vyjadrenia na adresu nás, kresťanov. Viem, že sú v mnohom pravdivé a sú bolesťou môjho srdca. Preto je pre mňa veľkou výzvou prosba: Skúmaj moje srdce.

Som presvedčený: len vtedy, keď budeš skúmať moje srdce, mám nádej, že sa môže začať obnova môjho života.

Len vtedy, keď ty budeš skúmať moje srdce. Len vtedy, keď teba budem mať za Pána svojho srdca.

Len vtedy, keď v tebe budem hľadať záchranu i dôveru.

Len vtedy, keď sa opriem o teba, budem schopný žiť verne poznaniu, ktoré mi dávaš. A to s dôverou aj vtedy, keď ma druhí neprijímajú, keď stretám uzavreté a bezcitné srdcia.

Ďakujem ti, že nepohŕdaš skrúšeným a poníženým srdcom. A takýmto srdcom sa, môj Bože, blížim k tebe v presvedčení, že ty si moje víťazstvo, s tebou nemôžem prehrať.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby srdca“

Arcidiecézne stretnutie mládeže: Pozývame mladých na arcidiecézne stretnutie mládeže Cliptime, ktoré sa bude konať vo Svätom Jure 12.-14. mája 2017, teda v čase 100. výročia fatimských zjavení. Heslo stretnutia – „S TĚBOU“ - znamená pozvanie pre každého mladého, aby prišiel a prehľbil svoj vzťah k Bohu a tiež vzájomné vzťahy v spoločenstve Cirkvi. Zvýhodnená registrácia prebieha do 16. apríla. Viac informácií o programe aj o registrácii je na stránke cliptime.sk.

Spovedanie v okolitých farnostiach:

v sobotu 1. 4. Častá 15:00 - 17:00
v nedeľu 2.4. Dubová 14:00 - 16:00

Pravá miera

Viac než rozumom myslíš srdcom. Ľudia i veci vidíš srdcom. Všetko vidíš srdcom. Do toho, čo sa tvojmu srdcu páči, sa vložíš celou myslou a všetkými silami. Myšlienky, svetonázory, politika: tvoje srdce si vyberá, za čo budeš bojovať. Srdce rozum osvecuje i zatemňuje.

Pravá miera srdca sa nazýva: láska.

Rozum nenachádza cestu k pokoju, ak je srdce plné nedôvery a egoizmu. Ľudia sa nemajú radi, a preto sa ani nedohodnú. Dosiahnu jediné: labilnú rovnováhu mocenských záujmov, postavenú na vzájomnej nedôvere. Pokoj, radosť, šťastie vo svete - to nie sú obchody rozumu, to je vec srdca. Ak srdce človeka nieje zdravé, nieje vlastne v poriadku nič. Preto prvou úlohou ľudí je:

Staraj sa o srdce!

*Tento svet potrebuje
predovšetkým srdce. Moje srdce!*

Phil Bosmans „Nezabúdaj na radosť!“

Sväté omše v 4.pôstnom týždni - (A)

27.III. pondelok

18:00 *Za zdravie a Božiu pomoc pre Zuzanu a Ellu*

28.III. utorok

18:00 *Za Ľ Vincku Šimurkovú*

29.III. streda

18:00 *Svätá omša v Štefanovej*

30.III. štvrtok

18:00 *Za Ľ Ondreja Podolského*

31.III. piatok

17:30 *Križová cesta*

18:00 *Za Ľ Rudolfa Polakoviča (10. výročie smrti)
a jeho Ľ manželku Alojziu*

1.IV. sobota

08:00 *Za Ľ Jozefa Peška*

Upratovanie kostola: 52-75

2. IV. 5. Pôstna nedeľa - (A)

08:00 *Za Božie požehnanie a zdravie pre Annu*

Lektori: Jurčovičová M., Blahová M.

11:00 *Za farníkov*

Lektori: Polakovičová J., Polakovič P.

14:00 *Križová cesta a výmena ružencových tajomstiev*

Liturgický kalendár

27.III. pondelok	Sv. Rupert, biskup
28.III. utorok	Bl. Renáta, mučeníca
29.III. streda	Sv. Bertold
30.III. štvrtok	Sv. Ján Klimak, opát
31.III. piatok	Sv. Benjamín, diakon a mučeník
1.IV. sobota	Sv. Hugo, biskup

17. MAJTE VIERU V BOHA

(Mk 11, 20 – 26)

Keď ráno išli popri figovníku, videli, že vyschol od koreňa. Tu sa Peter rozepamätal a povedal mu:

„Rabbi, pozri, figovník, ktorý si preklial, vyschol.“ Ježiš im na to povedal: „Majte vieru v Boha. Veru, hovorím vám: Keď niekto povie tomuto vrchu:

»Zdvihni sa a hod' sa do mora,« a vo svojom srdci nezapochybuje, ale uverí, že sa stane, čo povedal, stane sa mu to. Preto vám hovorím: Verte, že všetko, o čo v modlitbe prosíte, ste už dostali, a budete to mať. A keď vstanete modliť sa, odpustite, ak máte niečo proti niekomu, aby aj vám váš Otec, ktorý je na nebesiach, odpustil vaše hriechy.“ Ale ak vy neodpustíte ľuďom, ani váš Otec neodpustí vaše hriechy.

Uvažujme:

Chcel by som túto udalosť evanjelia vnímať vo svetle dôverného vzťahu k Pánu Ježišovi. A chcel by som začať obrazom figovníka, ktorý vyschol od koreňa.

Svätý Otec Benedikt XVI. ešte ako kardinál napísal: Kríza, ktorú dnes Cirkev prežíva, je nebezpečnou v tom, že siaha na korene.

Udivených apoštolov Pán Ježiš vedie k viere v Boha a k modlitbe bez pochybovania v srdci, ktoré odpustilo. Aj náš dôverný vzťah k Pánu Ježišovi korení vo viere a v modlitbe. Kde nieta viery, nieta ani dôverného vzťahu a nieta ani modlitby, ktorá tento vzťah rozvíja. Kde chýba modlitba, chýba viera a následne aj prežívanie života s Pánom Ježišom.

Zdôrazňujem, že prestať sa modliť znamená usmrtiť svoj život a osobný vzťah k Pánovi. Veď čo najviac charakterizuje život Pána Ježiša? Neprestajné dôverné spoločenstvo s Otcem. V jeho živote má dôležité miesto modlitba, v ktorej trávi veľa času - evanjelista píše, že niekedy prežil v modlitbe celý noc.

Ježiš dôveruje svojmu Otcovi aj v najťažších chvíľach. Ako sám povie, žije z Otca, ktorý ho miluje a posielal, aby o ňom hovoril.

Povzbudíme sa:

V istej farnosti hovorili ľudia o svojom kapláňovi:

Veľmi nás oslovuje, že skôr, ako ide do spovednice, si kľakne a modlí sa.

Pýtajme sa:

Som zakorenený v Ježišovi Kristovi?

Čo tvorí koreň môjho kňazského života? Je moja modlitba koreňom mojej viery a moja viera prameňom mojej modlitby? Čo najviac charakterizuje môj kňazský život? Ak to nie je dôverné spoločenstvo s Pánom Ježišom, ak to nieje modlitba a viera, niečo nieje v poriadku.

Prečo ochabuje moje nadšenie?

Prečo mi chýba radosť a pokoj?

Prečo sa nerozvíja apoštolát?

Prečo si nerozumiem s druhými?

Prečo neviem nájsť evanjeliový vzťah k principáľovi alebo ku kapláňovi?

Prečo neviem evanjeliovým spôsobom zvládnuť v sebe

kritické a zraňujúce situácie!

Konajme:

Prekontrolujem si na konkrétnych príkladoch môj život modlitby, môj život viery, môj život odpustenia.

Modlime sa:

Dobrý Ježišu, ty nás vyzývaš k viere, k modlitbe a k odpúšťaniu. Ony tvoria koreň aj môjho kňazského života a dôverného vzťahu s tebou. Sú podmienkou, aby som mohol prežívať aj tvoj dôverný vzťah ku mne samému. Nedopušť, aby koreň môjho kňazského života vyschol. Nedopušť, aby som stratil modlitbu, vieru a odpúšťanie. Prosím, posilni moju vieru. Nauč ma modliť sa. Daj, aby som vedel odpustiť aj sedemdesiatšedem ráz. Vlož ma, Ježišu, do svojho Srdca a nedaj, aby jestvovalo niečo, čo by bolo schopné odlúčiť ma od teba.

Jozef Šuppa SJ „Byť s Ježišom“- meditácie nad Markovým evanjeliom“

Mravec

*Boha nikto nikdy nevidel.
Jednorodný Boh, ktorý je v lone
Otca, ten o ňom priniesol zvest'.*

Jn 1,18

Mravec vyliezol z trávy na múr domu, škriabe sa na podokenicu a cez otvorené okno sa dostane - do pekla. Príšerný hluk napĺňa vzduch. Strašidelné, mamutie opachy dupocú a tľú a všetko dookola v tej skazonosnej veži trieska, škriape, rinčí, hučí akoby od nesmiernej zloby. Mravček zarazene vtiahne hlávku a pomyslí si:

Tí ľudia sú ale nepochopiteľné bytosti! To je naozajstné peklo! Taký chaos! Ja by som to urobil celkom inak.

Ale náš maličký mravček sa mýli! Neprišiel do pekla, ale do strojárne. A čo jemu pripadá ako pekelný chaos, to je komplex aparátúr. Čo jemu pripadá ako šialený hluk, to je plieskanie hnacích remeňov, tlkot piestov, vrčanie turbín. Nie zmätok, ale poriadok. Nie ničenie, ale tvorenie. No ako to má pochopiť drobučký mravčí mozog?

Ako má náš malý ľudský rozum pochopiť, ako Boh spravuje svoj svet? Hľadáme na jednosť sa meniaci beh sveta, listujeme v knihách dejín a aj nám prichádza na um myšlienka: Ako to len má ísť takto ďalej? Ja by som to rozhodne urobil celkom inak.

Aký by to bol Boh, ktorého plány by sme mohli kontrolovať a nariadenia korigovať! Nie, Pán hovorí: „Moje myšlienky nie sú vašimi myšlienkami. Moje cesty nie sú vašimi cestami.“ My nemôžeme chápať Božie myšlienky, ale môžeme dôverovať jeho múdrosti a добрote.

*Pravda viery nie je univerzálna
pravda ako prírodný zákon.
Možno ju spoznať iba v osobnom
stretnutí s Bohom. Pretože Boh
je osoba, ktorú, keď ju chcem
poznať, musím stretnúť.*

Max Rosler „Skoré uzdavenia“

Tvoj otec síce zabil tvoju matku a nezaslúži si to, tvoj otec to však potrebuje

Raz som tu mal chlapca, ktorý doma našiel ležať matku v kaluži krvi a otca s nožom v ruke. Otec, keď ho zbadal, povedal mu jedinou vetu: „Utri tú krv!“ Zostal v šoku, bál sa, že zareže aj jeho. Poslúchol a krv poutieral. Otca vzali do basy, chalana do detského domova a matka zomrela. Ani len trochu nemôže za to, že sa z neho neskôr stal bezdomovec.

Našiel si dievča z viacerých detí a chce sa ženiť. Raz, keď sme išli spolu tatrovkou, pretože si šofér zlomil ruku, riadil som ja. Vonku sme sledovali krásne biele zasnežené Vysoké Tatry, keď sa ku mne obrátil so slovami: „Farár, kedy ma začneš učiť na krst?“ Povedal som mu, že aj hneď.

Preberali sme Desatoro a prišli sme k štvrtému Božiemu prikázaniu: Cti otca svojho i matku svoju! Pohotovo zareagoval: „Farár, ale môj otec zabil moju matku.“

„Viem, ale je to tvoj otec, to sa nemení.“ „A ty nerozumieš, že mi zabil matku?“ „A ty nerozumieš, že je to tvoj otec?“

O niečo neskôr jeho otca z basy prepustili. Keď mi to oznámil, navrhol som mu: „Zavolaj ho k nám!“ On na to:

„Farár, ale on mi zabil matku!“

„Ako chceš, chlapče, ale už som ti povedal, že je to tvoj otec, že by si ho mal zavolať. Tvoj otec si to možno nezaslúži, ale tvoj otec to potrebuje. Možno ho všetci odsúdili a ty si jediný, kto mu môže dať šancu.“

Keď som sa potom o niekoľko dní vracal zo spovedania, na chodbe fajčil nervózny chlap. „Farár, toto je môj otec. Otec, toto je farár!“

Podali sme si ruky, pozreli sme sa do očí a ten chlap sa rozplakal. Preplakal u nás potom celé Vianoce.

Farár Marian Kuffa „Kazateľnica život“

Nedeľa, deň Pána. Deň odpočinku, nie však pasivity. Je to korunovanie týždňa, ktoré dáva našim prevažne svetským a materiálnym činnostiam priestor pre ducha. Je to oáza v čase, ku ktorej putujeme plných šesť dní, aby sme si v nej odpočinuli, osviežili sa a načerpali silu na ďalší pochod. Život, ako každá dlhá cesta, vyžaduje si pomalý a pravidelný rytmus. V pondelok sa ľahšie ide do práce, keď nedeľa patrila Bohu a našim blížym.

Pozri sa okolo seba. Podaj ruku, poďakuj sa za službu, usmej sa, poteš sa z malých úspechov svojich blízkych. Na vytváranie spoločenstva nestačí len v kostole si podať ruku, ale aj v živote všedných dní a udalostí ponúknuť službu a svoju úprimnú účasť. Židia, naši predkovia, vždy držali pospolu pred Bohom i pred životom. Vďaka tomu prežili. Nemôžeme sa uzatvárať, izolovať a starať sa len o seba. Kristus nás vyzýva, aby sme sa zjednotili tak pri eucharistickej obete, ako aj vo všednom, každodennom živote.

Anton Srholec „Každodenné zamyslenia“

Slabí, ale Boží

Musíme priznať, aj keď sa o človekovi hovorí ako o korune tvorstva, že je slabým článkom systému. Keď sa niekde niečo stane, môže za to spravidla človek, priamo alebo nepriamo; človek je tým slabým miestom. Nie auto, ktoré dosiahne na diaľnici bez námahy rýchlosť 220 kilometrov. Nie počítač na palube ponorky s raketami v Pacifiku. Alebo keď to niekde praskne či horí, keď sa niečo stane, na príčine je ľudské zlyhanie. Človek je tým slabým miestom. Keď sledujeme reťaz príčin, vždy zvyčajne narazíme na človeka, ktorý urobil chybu. Človek je chybný, náchylný na poruchu.

Po tomto nelichotivom a nepriaznivom hodnotení sa môžeme spýtať: Má človek ešte vôbec šancu? Okolo seba vidíme, že svet zaobchádza s nami úplne tvrdo. Vyčerpaný päťdesiatnik to rýchlo pocíti, keď si hľadá znovu prácu. Buď funguješ, alebo nie. Čím ťažšia a komplikovanejšia je hospodárska situácia, o to menej ľudskosti! Nemôžeme si dovoliť brať ohľad. Kto nesplní normu, toho nahradia. Možno nie hneď, možno nie nadhlo.

Musím fungovať! Musím ladiť s ostatnými! Musím byť práve taký rýchly a úspešný! Musím mať pravdu! Musím sa vedieť presadiť! A keď to nejde, musím sa skryť, zatajovať, udržať fasádu, zavrieť ústa - tak rozmýšľame mnohí.

Tam, kde človek zlyhá, kde dokonca viackrát zlyhá, nahradia ho. Keď to ináč nejde, tak strojom. Je to tak. Počítač nie je taký náchylný na poruchy ako človek. Človek nikdy nebude tak morálne integrovaný ako stroj. Určite mu nenapadne po prehyrenej noci nechať ženu, aby zavolala do závodu, že jej muž leží v horúčke v posteli. Stroj nepije. Počítač nefajčí. Nemá rodinu, ani choré deti, čo ho v noci trikrát vyháňajú z postele. Stroj neflirtuje a nerobí pri prepisovaní chyby. Ak predsa, tak tú chybu spravil človek.

Len sa čudujem, pri takomto konštatovaní, že Boh nestvoril hneď stroje namiesto ľudí. Vybral si toto slabé miesto - človeka, aby uchoval stvorenie, aby sa uchoval mier, aby bola spravodlivosť... Čudujem sa, že Boh sa stáva akurát človekom, že hovorí: Tento človek Ježiš z Nazareta, to je môj syn. Je na môj obraz. Tak si predstavujem človeka.

Naozaj sa divím, ba som užasnutý: u Boha majú tieto slabé miesta budúcnosť, nenahrádzajú sa. Odpúšťa sa im. Boh tieto slabé miesta posväcuje, ba nazýva ich svojimi deťmi!

Slabé miesto v reťazi je rozhodujúci článok. Keď sa zlomí slabé miesto, roztrhne sa reťaz. Jeden život sa nedá nahradiť druhým. A predsa o človekovi platí, že ho Boh stvoril na svoj obraz, že ho miluje, že poslal svojho Syna, aby sa nik necítil zbytočný, ale milovaný a nenahradiiteľný. Nie je to príliš krásna a hlboká pravda, aby sme sa jej ľahkovážne zriekli?! Či v tom nevidíme pozvanie aj pre dnešný deň, aby sme Boží obraz lásky a dobroty prinášali, kdekoľvek len budeme?

Viliam Judák „Svetlo všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice vo Vištuku